

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615010094
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bernát
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4615010094.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bernáta a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a Mgr. Adriany Némethovej, v trestnej veci obžalovaného L.. M. S., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného L.. M. S. proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 17.12.2015, sp. zn. 1T/37/2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 21. apríla 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno e/, písmeno f/ Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a** obžalovaný

L.. M. S. , narodený XX.XX.XXXX v Topoľčanoch, trvale bytom
H., Z. ulica číslo XXXX/XX

u z n á v a v i n n ý m , ž e :

ako živnostníkom M.. M. S. aj na riadenie výkonu jeho podnikania najprv ústne poverený a od 19.03.2014 aj písomne splnomocnený, od 11.05.2012 vedel o doporučení revízneho technika L.. Z. S. laminátovú tlakovú nádobu vzdušník FKB 1/1 rok výroby 1981 výrobné číslo 13672 napriek tomu, že na základe opakovane vykonanej skúšky tesnosti spĺňala podmienky bezpečnej prevádzky, z dôvodu technickej opotrebovanosti používať ako beztlakovú zásobnú, umožnil, aby táto bola naďalej zamestnancami tohto živnostníka používaná ako tlaková, v dôsledku čoho 28.03.2014 asi o 14.30 hodine na základe príkazu agronóma M. C. zamestnanec tohto živnostníka O. G. túto nádobu zapojenú za traktorom dopravil na C. roľu nachádzajúcu sa pri N. ulici v H. za účelom postreku vykonávaného ďalším zamestnancom L. Z., kde začali s pomocou vývevy pod tlakom prečerpávať v nej sa nachádzajúci vodný roztok močoviny do postrekovača obsluhovaného L. Z., počas ktorého došlo k náhlemu vylomeniu horného plniaceho hrdla tejto tlakovej nádoby, ktoré po odtrhnutí s veľkou intenzitou zasiahlo poškodeného L. Z. do chrbta a hlavy, v dôsledku čoho utrpel zranenia a to tržnú ranu na záhlaví, trieštivú zlomeninu tela piateho hrudného stavca s poškodením miechy a s ochrnutím dolných končatín, sériovú zlomeninu IV. - VII. rebra vľavo, šikmú dislokovanú zlomeninu IV. rebra vľavo v strednej pazuchovej čiare, sériovú zlomeninu I. a II, rebra vpravo centrálnu a III. A IV. rebra vpravo vedľa chrbtice, odtrhnutie predného okraja hlavičky V. rebra vpravo, trieštivú zlomeninu hlavičky IV. rebra vpravo a zlomeninu pod hlavičkou VII. rebra vpravo, zmliaždenie pľúc vľavo a plášťový pneumothorax vpravo, vyžadujúce si liečenie a práceneschopnosť najmenej šesť až osem mesiacov,

t e d a :

inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví,

t ý m s p á c h a l :

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písmeno j/, písmeno k/ Trestného zákona a nezistení žiadnej, v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti), § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona na peňažný trest 1.000,- (jedentisíc) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona u s t a n o v u j e s a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

o d ō v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudkyňou napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného L.. M. S. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

ako splnomocnený zástupca podnikateľského subjektu M.. M. S. V., ul. Z. č. XXXX, Topoľčany, IČO: XXXXXXXX (ďalej len „zamestnávateľ“) i napriek tomu, že od 11.05.2012 mal k dispozícii informáciu, že tlaková nádoba vzdušník FKB 1/1, rok výroby 1981, výrobné číslo 13672 sa môže používať z dôvodu technickej opotrebovanosti len ako zásobná nádrž beztlaková, umožnil, aby túto laminátovú tlakovú nádobu využívali zamestnanci tejto firmy ako tlakovú a následne dňa 28.03.2014 v čase asi o 14,30 hod. v Topoľčanoch na základe príkazu agronóma firmy V. M. C. sa zamestnanec O. G. dopravil na roľu s názvom Hoferská pri ul. N. vo fekálnom prívесе FKB 1/1 s nádobou v.č. 13 672 vodný roztok močoviny, ktorý mal zapojený za traktorom zn. Challenger, EČ: TO XXX AD, kde tu poškodený L. Z. ako zamestnanec firmy M.. M. S. V. vykonával postrek, následne začali prostredníctvom vývevy prečerpávať obsah laminátovej tlakovej nádoby naplnenej vodným roztokom močoviny do postrekovača poškodeného L. Z., avšak k prečerpaniu obsahu laminátovej cisterny bolo možné len pod tlakom prostredníctvom vývevy pripevnenej v prednej časti tlakovej nádoby, kde počas tohto prečerpávania došlo k náhlemu vylomeniu horného plniaceho hrdla tlakovej nádoby, ktoré po odtrhnutí s veľkou intenzitou zasiahlo poškodeného L. Z. do oblasti chrbta a časti hlavy, následkom čoho utrpel poškodený L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. N. č. XXX (ďalej len „poškodený“) zranenia, a to tržnú ranu na záhlaví, trieštivú zlomeninu tela piateho hrudného stavca s poškodením miechy a s ochrnutím dolných končatín, sériovú zlomeninu IV. - VII. rebra vľavo, šikmú dislokovanú zlomeninu IV. rebra vľavo v strednej pazuchovej čiare, sériovú zlomeninu rebier I. a II. rebra vpravo centrálne a III. a IV. rebra vpravo vedľa chrbtice, odtrhnutie predného okraja hlavičky V. rebra vpravo, trieštivú zlomeninu hlavičky IV. rebra vpravo a zlomeninu pod hlavičkou VII. rebra vpravo, zmliaždenie pľúc vľavo a plášťový pneumothorax vpravo, s dĺžkou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 6-8 mesiacov a v prípade komplikácii i viac, čím porušil ustanovenia § 5 odsek 1, odsek 2 písm. a/, písm. c/, § 6 odsek 1 písm. a/, § 6 odsek 8, § 7 odsek 8 písm. a/, § 7 odsek 9 Zákona NR SR č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o BOZP“) a ustanovenia § 146 odsek 2 a § 148 odsek 1 Zákonníka práce.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému uložil podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienenčne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku poškodeného a poškodené právnické osoby Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Mamateyova číslo 17 Bratislava a Sociálna poisťovňa, pobočka Topoľčany, Námestie M. R. Štefánika číslo 2269/18 (ďalej len „poškodené právnické osoby“) s nimi uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajcovi a prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „okresný prokurátor“) oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 17.12.2015, po ktorom oznámení obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 21.12.2015, teda včas, podal odvolanie smerujúce proti výroku o vine a proti výroku o treste napadnutého rozsudku ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Obžalovaný riadne a včas podané odvolanie odôvodnil zopakovaním svojich obhajobných tvrdení, podrobne uvedúc jednak priebeh vykonania a obsah jednotlivých, v prejednávanej veci relevantných

dôkazov, jednak poukázuc na zásadné rozpory vo viacerých z nich namietal správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa majúcich neopodstatnene viesť k odsudzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku a tiež správnosť právnych úvah súdu prvého stupňa, na základe ktorých v prejednávanej veci zažalovaný skutok právne posúdil.

Konaniu predchádzajúcemu napadnutému rozsudku obžalovaný predovšetkým vytkol znalecký posudok z odboru bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci podaný Doc. Ing. Milanom Szabom PhD. a zadovážený ešte v prípravnom konaní, o ktorého závery súd prvého stupňa oprel odsudzujúci výrok o vine napadnutého rozsudku, hoci tento znalecký posudok v rozpore s ustanovením § 145 odsek 1 Trestného poriadku rieši právne otázky, hodnotí dôkazy a robí právne závery dokonca opakovane (subjektívne a zaujato) vysloviac, že obžalovaný spáchal trestný čin, pre ktorý je v prejednávanej veci stíhaný.

Odsudzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku obžalovaný vytkol, že je založený na nesprávnom hodnotení v prejednávanej veci vykonaných dôkazov, pretože listinnými dôkazmi (revíznymi správami) ako aj výsluchmi svedkov - revíznych technikov L.. S., L.. F. a Ing. S. bolo jednoznačne preukázané, že predmetná nádoba sa po úspešnom absolvovaní všetkých predpísaných tlakových a tesnostných skúšok ako tlaková používať mohla, pričom znaleckým dokazovaním z odboru mechanoskopie bolo zistené, že dôvodom jej deštrukcie boli skryté chyby, ktoré nemohol pri vykonaných skúškach a odborných prehliadkach zistiť ani revízny technik, v ktorom kontexte sa zvlášť ako zjavne neopodstatnený a v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ javí záver súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný o tejto skutočnosti vedieť mal a mohol. Obžalovaný tiež upozornil na neunesenie v tomto smere dôkazného bremena obžalobou a na zrejmy rozdiel medzi objektívnou formou pracovnoprávnej (ale aj z hľadiska bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci správnej) zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz poškodeného ako zamestnanca, ktorý v súvislosti s v prejednávanej veci zažalovaným skutkom nepochybne utrpel a subjektívnou formou trestnej zodpovednosti, ktorá u neho nebola bez dôvodných pochybností preukázaná, zvlášť keď aj všetky zistené porušenia všeobecne záväzných právnych noriem sa vzťahujú k objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa a nie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného, ktorému sa za vinu kladie iba to, že mal umožniť používanie predmetnej nádoby zamestnancami ako tlakovej, hoci vedel, že sa vzhľadom na technické opotrebovanie môže používať iba ako zásobná, ktoré skutkové zistenie z dôvodov vyššie uvedených (a vyplývajúcich z revíznych správ) nemožno považovať za preukázané. Vzhľadom na skrytosť prasklín a lomov tlakovej nádoby majúcich podľa znaleckého posudku z odboru mechanoskopie viesť k jej deštrukcii, ktoré neboli a ani nemohli byť odhalené pri odbornej prehliadke vykonanej revíznym technikom sa javia pochybnosti aj o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi údajným protiprávnym konaním obžalovaného a pracovným úrazom utrpénym poškodeným, v ktorej súvislosti obžalovaný upozornil na z výpovedí svedkov L.. S. a L.. F. a z listinných dôkazov vyplývajúce ďalšie faktory vzniku tohto pracovného úrazu, ktorými mohol byť nesprávny (teda v rozpore s návodom na obsluhu) postup poškodeného a ďalšieho tam prítomného zamestnanca, ktoré všaksúd prvého stupňa vôbec nevzal do úvahy.

Obžalovaný tiež pripomenul, že v zastúpení zamestnávateľa uzavrel s poškodeným mimosúdnu dohodu o jeho odškodnení (a o odškodnení jeho rodinných príslušníkov) za pracovný úraz, ktorý v prejednávanej veci zažalovaným skutkom utrpel, pričom náhrada tejto škody a nemajetkovej ujmy im bola už z väčšej časti aj poskytnutá a tiež vyjadril jednak ľútosť nad tým, čo sa stalo, jednak ochotu poškodenému aj v budúcnosti pomáhať, a to aj nad rámec tejto mimosúdnej dohody.

Výroku o treste napadnutého rozsudku obžalovaný vytkol neuloženie mu peňažného trestu, ktorý by bol lepšie spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, ako uložený mu trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a to jednak vzhľadom na nedbanlivostný charakter prečinu, zo spáchania ktorého bol napadnutým rozsudkom uznaný vinný, jednak na všetky vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti prejednaného prípadu a napokon aj vzhľadom na jeho osobu a doterajší život.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, okolnosti a právne úvahy obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby zrušil výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku a sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písmeno a/, resp. písmeno b/, resp. písmeno c/ Trestného poriadku spod obžaloby v prejednávanej veci v celom rozsahu oslobodí, keďže jednak nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, jednak tento skutok nie je trestným činom a jednak nebolo dokázané, že tento skutok spáchal (obžalovaný), alternatívne pokiaľ sa odvolací súd s odsudzujúcim výrokom o vine napadnutého rozsudku stotožní, obžalovaný požiadal o uloženie primeraného, hoci aj zvýšeného

peňažného trestu namiesto trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, ktorý mu bol uložený napadnutým rozsudkom.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu majúc za to, že súd prvého stupňa na podklade vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, správne právne v prejednávanej veci zažalovaný skutok posúdil a aj obžalovanému uložený trest čo do druhu a výmery možno považovať za primeraný, v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch obžalovaným podaného odvolania s tým, že obžalovanému je ľúto, čo sa stalo, jeho konanie však nenaplnia zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, v ktorej súvislosti predovšetkým upozornil, že nie je pravdou, že obžalovaný v čase činu mal informáciu o tom, že tlaková nádoba sa môže používať len ako zásobná nádrž, pretože táto mala platnú tlakovú skúšku, z výsluchu revízneho technika vyplynulo, že táto sa ako tlaková používať mohla, pretože to nebolo zakázané. Pokiaľ ide o znalecký posudok z odboru bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, trval na tom, že je nezákonný, rieši právne otázky a dokonca vyslovuje záver, že obžalovaný spáchal trestný čin. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j/ Trestného zákona, je jej nepriznanie z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistiteľné a súd prvého stupňa sa nevysporiadal ani s ďalšou poľahčujúcou okolnosťou uvedenou v § 37 písmeno k/ Trestného zákona, ktorú bolo možné obžalovanému priznať, pretože tento sa ako štatutárny zástupca zamestnávateľa pričínil o odstránenie následkov zažalovaného skutku, keď s poškodeným a s jeho rodinnými príslušníkmi uzavrel dohodu v mimosúdnom odškodnení pracovného úrazu, v rámci ktorej im spolu s nemajetkovou ujmou bola vyplatená finančná čiastka 45.000,--eur. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol rozhodnúť tak, ako je to uvedené v písomnom odôvodnení odvolania podaného obžalovaným.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa vyjadril, že mu je veľmi ľutuje toho, čo sa stalo, nemyslí si však, že je to jeho vina, inak sa pripojil k vyjadreniu aj ku konečnému návrhu svojho obhajcu. Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku a v jej rozsahu, odvolací súd v prejednávanej veci (v ktorej bola obžaloba podaná 15.04.2015 a ktorá mu bola predložená na rozhodnutie 01.03.2016) preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania súdu prvého stupňa týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúceho, voči ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a to aj v rozsahu zistenia prípadných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaného a o uloženom mu treste.

Odvolací súd plnením svojej prieskumnej povinnosti tiež zistil, že v konaní predchádzajúcom v rozsahu vyplývajúcom mu z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmaným výrokom napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mohol mať a tiež (z dôvodov ďalej uvedených sčasti aj opodstatnene) mal súd prvého stupňa za preukázané, mohli vychádzať z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a následne zodpovedať aj všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti a s poukazom na odvolacie námietky obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že:

- znalec doc. Ing. O. Z. A.. v ním z odboru bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci podanom znaleckom posudku zodpovedal na otázky toho, kto ho pribral a v uznesení o jeho pribratí položil, resp. toho, kto mu ich na hlavnom pojednávaní kládol a aj z tohto dôvodu ak niektoré jeho odpovede navodzujú dojem, že nimi riešil právne otázky, je tomu tak nielen z dôvodu špecifickosti odbornej stránky riešenej problematiky

(ochrana a bezpečnosť pri práci a jej zabezpečenie u zamestnávateľa), ale aj formy tej - ktorej položenaj otázky. Napriek tomu nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať tento znalecký posudok za dôkaz získaný alebo vykonaný nezákonným spôsobom resp. postupom, pričom v podstate všetky relevantné (pre rozhodnutie o vine obžalovaného dôležité) v ňom obsiahnuté riešenia odborných otázok korešpondujú s výsledkami ostatných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa v prejednávanej veci v tomto smere vykonal (zvlášť listinných, ktorými sú revízne správy) a na tie odpovede prípadne ich časti, ktoré dojem riešenia právnych otázok mohli navodiť, súd prvého stupňa nemal prihliadnuť a odvolací súd tak, ako to vyplýva z ďalej uvedeného, ani neprihliadol. V konečnom dôsledku pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že viaceré skutkové zistenia, ku ktorým tento znalec s využitím svojich odborných znalostí dospel, sú vzhľadom na ďalej uvedené aj v prospech obžalovaného;

- pokiaľ ide o úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa potrebných pre rozhodnutie o vine a treste obžalovaného, v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 14.12.2015 ani obžalovaný nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Plnením svojej prieskumnej povinnosti v hore uvedenom rozsahu odvolací súd tiež zistil, že súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaných dôkazov až na výnimky ďalej uvedené postupoval aj v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pretože ich v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, zrejme súčasne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a napokon aj v súlade s logickou metódou myslenia a uvažovania.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku je v časti týkajúcej sa jeho výroku o vine obžalovaného v konfrontácii so skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z výsledkov v prejednávanej veci vykonaného dokazovania v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa v ňom v potrebnom rozsahu a dostatočne podrobne a zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú a tiež ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré (nepovažujúc za potrebné ich ani doplniť a už toľko nie zmeniť) ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje s tým, že odvolaním obžalovaného hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa vytkané nedostatky nepovažuje odvolací súd za (z dôvodov ďalej uvedených) relevantné.

Odvolací súd totiž zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vykonaním v prejednávanej veci dostupných a pre rozhodnutie o vine obžalovaného potrebných dôkazov ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku (či sa skutok stal, či má znaky trestného činu, kto ho spáchal a z akých pohnútok a aký je jeho následok) nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu jedného z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia nevinny), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

V súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje aj právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, na ktoré odvolací súd tiež ako (okrem výnimiek ďalej uvedených) v podstate úplné a správne poukazuje považujúc za potrebné ich aj (a predovšetkým) s poukazom na opodstatnené odvolacie námietky obžalovaného iba ďalej uvedeným spôsobom pozmeniť, pretože podľa jeho názoru obžalovaný v prejednávanej veci zažalovaným skutkom naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona a to tak po stránke objektívnej, ako aj subjektívnej a nielen po formálnej, ale aj po materiálnej stránke s tým, že:

- pokiaľ ide o objektívnu stránku skutkovej podstaty tohto prečinu aj podľa názoru odvolacieho súdu je konanie obžalovaného protiprávne, pretože predmetnú nádobu nechal používať zamestnancami pri plnení ich úloh napriek tomu, že mal informáciu o tom, že z dôvodu jej technickej opotrebovanosti nie je zaručená jej bezpečná a spoľahlivá prevádzka, keďže však takéto zistenie revízneho technika malo len odporúčací charakter, nemožno toto protiprávne konanie obžalovaného súčasne považovať aj za porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona podľa § 138 písmeno h/ Trestného zákona, za ktoré sa považuje porušenie takej povinnosti (majúcej zvyčajne charakter príkazu alebo zákazu), ktoré spravidla v značnej miere zvyšuje najmä nebezpečenstvo pre ľudský život, zdravie alebo majetok. Keďže však revízny technik používanie predmetnej nádoby ako tlakovej závazne nezakázal (hoci aj znalec doc. Ing. Milan Sabo PhD. považuje za logické, že technická opotrebovanosť tlakovej nádoby nezaručuje jej bezpečnú a spoľahlivú prevádzku, pričom informácie o deštrukcii technicky

opotrebovaných podobných tlakových nádob (svedok L.. S. mal, pretože to uvádza vo svojej výpovedi) obžalovaný v postavení vedúceho zamestnanca mohol porušiť a porušil iba všeobecné povinnosti zamestnávateľa v oblasti prevencie bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci uložené mu všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 146 odsek 2 a § 147 odsek 1 Zákonníka práce, § 5 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno c/, § 6 odsek 1 písmeno a/, odsek 8 a § 7 odsek 8 písmeno a/, odsek 9 Zákona o BOZP všetky síce vo výroku o vine napadnutého rozsudku opodstatnene, aj keď zjavne nadbytočne konštatované, súčasne však z tohto aspektu nesprávne vyhodnotené a právne posúdené) a preto nebolo nielen vykonaným dôkazom opodstatnené ale ani (a zvlášť) zákonu zodpovedajúce prihladenie u obžalovaného aj na túto okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 157 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku);

- pokiaľ ide o zavinenie obžalovaného toto s prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti prejednávanej veci možno považovať iba za nevedomú nebanalnosť podľa § 16 písmeno b/ Trestného zákona, pretože (vzhľadom na odporúčací charakter stanoviska revízneho technika a na rozdiel od neho zjavnú absenciu akejkoľvek empirickej skúsenosti obžalovaného s deštruktívnymi prípadmi opotrebovaných podobných laminátových nádob) nevedel, že svojím konaním (opomenutím spočívajúcim v nevykonaní preventívnych opatrení na zabránenie používania predmetnej nádoby ako tlakovej) môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného ustanovením § 157 Trestného zákona spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti (opakované odporúčanie revízneho technika) a svoje osobné pomery (súvisiace nielen s postavením vedúceho zamestnanca a dosiahnuté vzdelanie) vedieť mal a mohol;

- o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi týmto protiprávnym konaním obžalovaného a jeho nebanalnostným zavinením na strane jednej a následkom vzniknutým na záujme chránenom ustanovením § 157 Trestného zákona nemal ani odvolací súd žiadne pochybnosti, pričom na opodstatnenosť tohto záveru nemôže mať a nemá žiadny zásadný vplyv a význam ani prípadné dôvodné podozrenie, že na vzniku tohto následku na zdraví poškodeného sa v prejednávanej veci mohli podieľať svojim z nebanalnosti zavineným protiprávnym konaním okrem obžalovaného aj iné trestne zodpovedné osoby, pretože pri trestných činoch zavinených z nebanalnosti sa môžu vyskytnúť prípady síce iba spolupáchatelstvu podobné, avšak spočívajúce v tom, že dve alebo viac osôb konaním smerujúcim k beztrestnému následku, spáchajú trestný čin zavinený z nebanalnosti, v ktorom prípade sa zodpovednosť za celý spôsobený následok posudzuje pri každom páchatelovi samostatne, na základe toho konania, ktoré sám spáchal (a nie ako spolupáchatelstvo na základe spoločného konania), v ktorom smere súd prvého stupňa (a odvolací súd) aj v súlade s obžalovacou zásadou vyplývajúcou z ustanovenia § 278 odsek 1 Trestného poriadku v prejednávanej veci napokon rozhodoval;

- aj z vyššie uvedených dôvodov majúcich svoj pôvod v spôsobe vykonania činu, jeho vzniknutom následku, okolnostiach, za ktorých bol spáchaný a v miere nebanalnostného zavinenia obžalovaného je aj závažnosť ním spáchaného prečinu bez dôvodných pochybností vyššia ako nepatrná (§ 10 odsek 2 Trestného zákona a contr.).

S poukazom aj (a predovšetkým) na tieto vyššie uvedené, odôvodnení napadnutého rozsudku buď absentujúce alebo neúplné či nesprávne (neexistencia okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 157 odsek 2 písmeno a/ a § 138 písmeno h/ Trestného zákona a forma nebanalnostného zavinenia), avšak odvolacím súdom doplnené a spresnené právne úvahy, považuje odvolací súd právne úvahy obsiahnuté v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného, za v hore naznačenom smere nerelevantné.

Po (z vyššie uvedených dôvodov) zákonu zodpovedajúcom a vykonaným dôkazom opodstatnenom do úvahy prichádzajúcom právnom posúdení v prejednávanej veci zažalovaného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona mal súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému ukladať trest odňatia slobody podľa zákonnej sadzby činiacej šesť mesiacov až dva roky súčasne podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnene upravenej s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Trestného zákona a to znížením jej hornej hranice o jednu tretinu, teda na jeden rok a štyri mesiace, avšak z dôvodov z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistiteľných u obžalovaného nezistil ani poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j/ Trestného zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život), hoci doposiaľ nebol súdne trestaný (a priestupky v cestnej premávke, za ktoré bol v dobe od 22.03.2011 do 02.11.2014 postihnutý, nemožno vzhľadom na ich charakter a závažnosť vyjadrenú aj výškou uložených mu pokút v blokovom konaní považovať za nevedenie riadneho života), ani poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno k/ Trestného zákona (pričinil sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nehradil spôsobenú škodu), hoci nepochybne v postavení vedúceho zamestnanca zamestnávateľa poškodeného prispel k mimosúdne odškodneniu pracovného úrazu, ktorý tento v prejednávanej veci zažalovaným skutkom utrpel. Napokon

z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno ani zistiť, z akých dôvodov súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému nepoužil ustanovenia § 56 odsek 1, odsek 2, § 57 odsek 1, odsek 2, odsek 3 Trestného zákona o ukladaní peňažného trestu a to zvlášť s prihliadnutím na jeho osobu obžalovaného a všetky vyššie uvedené okolnosti prejednávaneho prípadu (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku).

Ďalšia odvolacím súdom v rámci plnenia jeho prieskumnej povinnosti vo výroku o náhrade škody zistená chyba spočíva v tom, že v ňom, zvlášť však v konaní, ktoré mu predchádzalo, bolo poškodenému a obom poškodeným právnickým osobám umožnené uplatnenie ich nárokov na náhradu škody (a to už v prípravnom konaní podľa § podľa § 46 odsek 3 Trestného poriadku a § 256 odsek 2 Trestného poriadku aj na hlavnom pojednávaní), hoci obžalovaný škodu spôsobenú trestným činom spáchaným v prejednávanej veci spôsobil pri činnosti zamestnávateľa a preto podľa § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka bola škoda spôsobená touto fyzickou osobou, obžalovaný za ňu voči poškodenému nezodpovedá a povinnosť nahradiť ju poškodenému mu pre zjavnú absenciu jeho pasívnej hmotnoprávnej legitímácie ani nebolo možné uložiť a to ani v adhéznom konaní trestnom (§ 321 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku).

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok :

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),
- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/),
- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/),
- ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom (písmeno f/).

Podľa § 321 odsek 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 § 321 Trestného poriadku zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedené, zákonné dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno e/, písmeno f/ Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku napraviac všetky zistené chyby, ktorých sa súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom dopustil (a to vo výroku o vine, vo výroku o treste ako aj vo výroku o náhrade škody v jeho neprospech) v prejednávanej veci rozhodol sám rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam predovšetkým pre rozhodnutie o vine obžalovaného a následne o ukladanom mu treste obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je v podstate správne (zvlášť výsledkom vykonaného dokazovania opodstatnene) uvedený tak v obžalobe okresného prokurátora, ako aj vo výroku o vine napadnutého rozsudku, avšak po podľa názoru odvolacieho súdu jeho potrebnej, výsledkom vykonaného dokazovania, ale aj požiadavkám stručnosti a zrozumiteľnosti zodpovedajúcej štylistickej úprave.

Za tento prečin odvolací súd obžalovanému uložil podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení v ustanovení § 36 písmeno j/, písmeno k/ Trestného zákona uvedených poľahčujúcich okolností a po nezistení žiadnej, v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti), § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona peňažný trest vo výmere tisíc eur s tým, že podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona jeho zaplataená suma pripadá štátu a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na dva mesiace.

Odvolací súd mal za to, že tento obžalovanému uložený peňažný druh trestu jeho výmera (bezprostredne pri dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej na 160,- až 331.930.- eur) zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukládanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, zistené dve poľahčujúce okolnosti a nezistená žiadna priťažujúca okolnosť, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto je spôsobilý aj na dosiahnutie účelu trestu

podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov, zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

S prihliadnutím na vyššie uvedené právne úvahy odvolací súd o nárokoch poškodeného a oboch poškodených právnických osôb na náhradu škody uplatnených v rozpore s ustanovením § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci v adhéznom konaní trestnom voči obžalovanému, nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.